

„Megtaláltuk a Messiást!” (Jn 1, 41-42)

Idei munkaévünk témáját az evangélikus énekeskönyv 369-es énekének kedves sora és a hozzá kapcsolódó kép világítja meg. „Hozzá kötött engemet szent reményem minden szála.” A jól sikerült fotó azt ábrázolja, ahogyan a hosszú út után a tengeren hánykódó hajó végre partot ér és kiköthet. A fedélzetén utazók ugyanis nem vízi életmódot élnek. Mégha tengerészek is volnának, fontos, hogy újra és újra szilárd talaj legyen a lábuk alatt.

Nagy élmény, ha hajózhatunk, utazhatunk, világot láthatunk, de fontos a megérkezés, a kikötés, a hazaérkezés pillanata is. Rendkívüli érték, ha van ahol megélhetjük az otthonosságot, a közösséget, az elfogadottságot, befogadottság érzését. Ma különösen is hangsúlyos ez, amikor a világban egyre több ember kényszerül elhagyni az otthonát, hazáját, eddig biztonságosnak és barátságosnak ismert környezetét.

Kiegyensúlyozottságot és stabilitást jelent, ha tudjuk, hogy várnak ránk, hogy a parton van egy hely, ahova kötődünk, amely védelmet nyújt a számunkra.

Isten országa is ilyen kikötő. Ahogy az idézett ének sora vallja; igazán a remény-ségünk szálai kötnek hozzá. Ez nem garantáltan karvastagságú, súlyos hajókötél. Sőt, sokkal inkább még szabálytalannak is tűnő zsinegecske, vagy vékonyka cérnaszál. Mindegy, mert Isten már ezekkel a gyenge kötésekkel is tud mit kezdeni. Hiszen kikötöttünk nála, máris elköteleződünk felé, benne keressük az otthonot, az örök hazát, biztonságot, otthonosságot, egyensúlyt.

János evangéliuma elején arról olvashatunk, hogy az első tanítványoknak sem volt sokkal

több elkötelezettsége, mint a halvány reménység cérnaszála. András és valószínűleg János voltak az elsők, akik Jézussal találkoztak. Péter első kézből, a testvérétől értesül, hogy a hitük szilárd talajt fogott. Megtaláltuk a Messiást! – ez nemcsak András, hanem az első gyülekezet hitvallásszerű hangja is, mindenesetre egymást vezetik hitre, partra – ez a megerősödésük első, fontos állomása.

Jézus ekkor rápillantott a megérkező Simon Péterre és bár még soha nem találkoztak, kimondja a nevét, és ezzel azonnal a teremtett világban betöltött helyét is meghatározta. Péter jövőre vonatkozó szerepét, mandátumát, ügyét jelöli meg egyetlen mondatral: „Kéfésnak fognak hívni – ami azt jelenti: Kőszikla.”

Az elköteleződés, a felelősségvállalás témája ma talán keményebb dió, mint bármikor korábban. Talán ezért is jó tudni, hogy még „bibliai hőseinknek”, az első tanítványoknak sem ment simán.

Ahhoz, hogy a reményük vékony szála sziklaszilárd elköteleződéssé váljon, ahhoz

Jézus a lélek mélyére látó és a jövőt is nagy bizonyossággal Isten kezébe tudó és láttató isteni hatalma kellett.

Ma sincs ez másként. A mi Istenhez kötődni vágyó vékony kis törekvésünkre Jézus mellettünk való teljes elköteleződése a válasz.

Isten ígéje, Krisztus evangéliuma pedig az a kikötőbak, ami biztosan nem mozdul el, megtart és megőriz minden körülmények között, bármilyen távolról érkeznénk is haza hozzá.

■ SMIDÉLIUSZ GÁBOR

VISSZATEKINTŐ

Nyári anziksz

Négy nyári gyülekezeti programunk egy-egy résztvevőjét arra kértük, ossza meg az alkalommal kapcsolatos emlékeit, benyomásait a Hírlevél olvasóival. Az idei csákvári ifjúsági táborra Smidéliusz Bence, az óhutai nomád táborra Kézdy Borbála, az eberni ifjúsági találkozóra Hajdú Dorottya, a szarvasi családos táborra pedig Veres Attila emlékezik.

Ifjúsági tábor Csákváron

Az ifjúsági tábor idén is, mint mindig, Csákváron került megrendezésre, július elején. A fiatalok arcán látható mosoly mindent elárult: eljött a pillanat, a várva várt ifis tábor.

Az első este a beköltözéssel, egy kiadós vacsorával, és ismerkedéssel telt. Hétfő délelőtt a reggeli után közvetlenül, a csapat elindult a Gesztner-házba, ahol először egy kisfilmet néztünk meg, majd gyógyteákkal kínáltak, végül körbevezettek a házban és kint az óriási kertben is, ahol érdekességeket osztottak meg velünk az épület történetéről. Ezután a díszes társaság elindult a Csákvári csárdába, ami az évek során a tábor egyik törzshelyévé vált.

Ebéd után mindenki meglátogatta vagy a boltok egyikét, vagy a híres Csuta cukrászdát, ahol díjnyertes fagyaltok óriási kínálatából válogathatnak kedvükre a vendégek. A csendespihenő az ifjúság számára sosem csendes, ugyanis ilyenkor lehetőség nyílik focizni egy jót, vagy az árnyékban beszél-

getni és elfogyasztani a boltban beszerzett finomságokat. A délutáni program pólóbatikolás volt, amit egy ügyességi

vetélkedő követett. Az este elmaradhatatlan része az esti áhítat amelyet mindig más vezető tart. Ezután következhetett egy újabb vetélkedő, de itt már nem a testi, fizikai ügyesség, hanem az intelligencia és a tudás volt a fontosabb.

A farszto nap után egyesek még fentmaradtak beszélgetni, de a legtöbben hamar nyugovóra tértek.

A kedd is legalább olyan vidáman indult mint az előző reggel. Az étkezés és az áhítat után most egy faluportya volt soron, ami már szokássá vált a táborok alatt. A portya után ismét az ebéd következett, majd a jól megszokott procedúrát követve mindenki elment a cukrászdába vagy a boltba, amit megint nagy focimeccsek és beszélgetések követtek. Délután előadók jöttek hozzánk, Bánszki Sándor és Nagy Panka személyében. A felelősségvállalás témában adtak elő, ami egyébként idén a tábor főtémája is volt.

Ezután az esti étkezés jött, majd áhítat és közösségi játékok következtek.

Szerdára virradtunk, amely napot minden fiatal vár, ugyanis általában, ha az idő engedi, ezen a napon megyünk strandra. Reggeli után fel is kerekedtünk és volánbusszal eljutottunk Székesfehérvárra, ahol az ottani strand adottságait használhattuk ki. Ezen a napon az ebédünket is itt ettük meg. Azonban nemcsak az ebéd volt rendhagyó, hanem a vacsora keretein belül grillezésre is sor került. Az áhítatot követően filmet néztünk, ami azt gondolom mindenkinek tanulságos volt.

Csütörtök reggel a megszokott rend szerint, reggelire és áhítatra került sor. A kirándulás, amely szintén elmaradhatatlan eleme a táboroknak, idén erre a napra került. A Vértes sziklái között, madárcsicsergésben, minden évben nagyon jó egy nagyot sétálni.

Ezután a megszokott ebéd formula valósult meg. A csendes pihenő ismét boldog és felszabadult bő egy órát hozott és természetesen a napi foci adag sem maradhatott el. Délután egy újabb érdekes előadást hallgathattunk meg, Dr. Frenyó Magdolna volt a vendégünk, aki szintén a felelősségről szolt, ám ezúttal a saját testünk volt a középpontban. Este a vacsora és áhítat után, a detektívjáték következett, ami minden évben a legizgalmasabb része a hétnek. A teljes igazságra senki sem jött rá, ám sokan közel jártak a büntény megfejtéséhez.

Pénteken, a reggeli étkezés és elcsendesedés után számháborúzni indultunk. Ez mindig jó mókának bizonyul, most is addig játszottunk amíg az ebéd fontosabbá nem vált, és mindenki éhes nem lett. Délután meghallgattuk az utolsó előadást is, amelyet Czombos Dorottya tartott. Az előadás „A felelősségvállalás a gyerekekért” címen futott. Ezután tábortűzre és közös együttlétre, éneklésre került sor.

Az utolsó napon mindenki éjszakába nyúló beszélgetéseket folytatott és talán a többiek nevében is mondhatom, ez volt a tábor legjobb estéje.

A szombat reggel már nem indult olyan felhőtlen boldogsággal, ugyanis mindenki tudta: ez a hazautazás napja. Miután a saját szobánkat, és az egész épületet rendbe szedtük és feltakarítottuk, sor került a záró áhítatra, majd az ebédre. Ekkor eljött a könnyes búcsú ideje is és mindenki elindult hazafelé.

Azt hiszem ez a tábor legtöbbször emlékezetébe mélyen bevészte magát, hiszen az egész hét közösségépítő és nem mellesleg nagyon tartalmas és izgalmas volt.

Smidéliusz Bence

39. Testvérgyülekezeti Nomád Tábor

Idén 39. alkalommal került megrendezésre a Deák Téri Gyülekezet Testvérgyülekezeti Nomád Tábora, melyet július 15 és 22-e között, a Zemplénben, az Óhuta közelében található Pálos-forrásnál tartottunk.

A táborban harmincötven vettünk részt, a legfiatalabb résztvevő hat, míg a legidősebb harminchét éves volt. A hagyománynak megfelelően csatlakozott hozzánk az apácai gyülekezet hat konfirmandusa. A tábori közösséget rajtuk kívül a Deák Téri Gimnázium volt diákjai, a Deák Téri Gyülekezet ifjúságának tagjai, illetve a korábbi ifisek családtagjai, barátai és a Pilsai Gyermekotthon lakói alkotják.

A tábori foglalkozások, beszélgetések, esti mesék és játékok során az indiai kultúrát,

történelmet és vallást jártuk körül, a napos csapatok is a három fő hindu istenség, Brahma, Siva és Visnu nevét viselték. A reggeli áhítatokon és az istentiszteleten Jézus szenvedéstörténetét ismertük meg alaposabban. Az erdőben épített templomunkban Kovács Áron hirdette az igét.

A héten egy hosszabb kirándulást tettünk a Regéci várhoz, nagyokat játszottunk, sokat sportoltunk, beszélgettünk, kézműveskedtünk, a legbátrabbak pedig még egy éjszakai túrán is részt vettek.

Jövőre, a 40. jubileumi táborba, illetve az év közben szervezett egy-két napos kirándulásokra sok szeretettel várunk minden régi és új táborozót!

Kézdy Borbála

Testvérgyülekezeti látogatás Ebernbé

2022. augusztus 15-22 között Ebernbé látogatott gyülekezetünk ifjúsága. Jó volt megtapasztalni az ottani gyülekezet vendégszeretetét. A német evangélikus közösség igen gazdag programmal várta a

kilátogató kis csoportunkat. A bambergi városnézés mellett betekintést nyerhettünk az állattenyésztésbe. Jártunk egy méhészetben és egy tehenészetben. Itt bemutatták az automata tehénfejőt, és hogy lehet áramot

nyerni a trágából. Amit én még nagyon élveztem, az a lombkorona sétány volt, ahol a 10 méteres magasságból figyelhettünk meg madarakat, es egy őz családot. Ezután 30 méternél magasabb fa köré épített spirálon sétálhattunk a 42 m magas körkilátóig, ahol a lombkoronaszint felett ellátva csodálhattuk a tájat. Köszönöm, hogy ennyi felejthetetlen élménnyel gazdagodhattam!

Hajdú Dorottya

Az év legmelegebb napjai Szarvason

Az év legmelegebb napjainak egyikén ballagunk az elkeserítően ingerszegény alföldi Mezőtúron. A hőség miatt késett a vonat, lekéstük a csatlakozást. Izzadunk, de a természet még jobban szenved; a fák alatt is sárga, halott fűcsomók, közöttük ujjnyi repedések a teljesen kiszáradt földben. A vonat ablakából feketére égett napraforgótáblák, alig térdig érő, elszáradt kukorica földek suhannak el. Fagyizót keresünk, de minden zárva. Végül egy pizzéria-sörözőben találunk egy vanília-csokoládé kínálatlall rendelkező hűtőpultot; a kiszolgáló húszéves forma lány számológéppel adja össze a két gombóc árát, ami kerek háromszáz forint.

A vicinális bezötyög Szarvasra, a négyszögletes állomásépület mögött hosszan elnyúló főutcán méltóságteljesen magas épület. A tornyából messze látni a lapos Alföldön. A második világháborúban a német tiszték innen kémlték a lassan előrenyomuló vörös hadsereg tömör páncélos alakulatait. Volt mit félni, a lőszerraktár alatt, a háború poklában nem garantált semmi. A káosz akkor szép, ha teljes. De a templom megmaradt – csodával határos módon. A németek lassú kiszorítása

után Malinovszkij Marsall rendezkedett be átmenetileg a templom mögötti lelkészlakban; az épület falára kiírták oroszul, hogy könyvtár, onnantól senki nem merészkedett arra. Tessedik Sámuel, aki Pozsonyból Debrecenbe utazik, hogy magyarul tanuljon, ide helyezik, a világ kétségtelenül egyik végére. Nem volt könnyű dolga, de Tessedik, aki ötvenhárom évig szolgált lelkészként és két feleségétől összesen tizennyolc gyereke született, felvirágoztatja és az Alföld egyik minta településévé teszi Szarvast. Rafinált és elhivatott egy figura lehetett, gondolom a félhomályos templomban az esti áhítat alatt, de vigyáznom kell a gondolataimra, a hátam mögött szobor formájában őrt áll, és mintha egy ironikus mosoly lenne a szobor arcán. A templom bejárata oldalt található, hangzik el a helyi lelkész bemutatásában. Az előtte lévő torony tulajdonképpen egy tűztoronynak épült, így lett a türelmi rendelet ellenére tornya a templomnak. Az oltár mögött karácsonyi fények, a padok mellett kalaptartók; ez érdekes, nálunk ilyen nem volt, pedig én is tót vagyok. Dédnagyapám mindig az ölében tartotta a kalapját. Ezt ugyan másoktól hallottam, meghalt, amikor pár hónapos voltam. Mélyen barázdált arcát,

kis, kurta bajszát megfakult képekről ismerem. Kicsit zavart, hogy a szemében mintha állandó félelem ült volna. Tessedik iskolát alapít, a köztudottan csökött, makacs, babonás, nehezen edukálható parasztokat nem, de a mindenre nyitott gyerekeiket oktatja. Meghonosítja a szikes földön az akácot, amiből mézet nyernek, selyemhernyót tenyészt, mint a kertészetet létesít az alig termő talajú városban, szinte hihetetlen – pár éve még boszorkányt égetnek ugyanitt. Szívós, kitartó és nyilván lelkes. Német nyelvű munkája a közoktatás első szakirányú leírása, magyarnak tartjuk, akárcsak a latinul író Janus Pannoniust, holott csak a felhasznált témája magyar. Széchenyi állítólag összesen tizenhét szót tudott magyarul, és azokat is rosszul használta. A világ sorsa olykor egy-egy emberen múlik.

Egy ilyen kisvárosban két ekkora templom az már jelent valamit, megdobbán és elnehezül az ember szíve, ha a hit súlyára gondol, ami a falak között lehet. Mintha egy másik világba csöppentünk volna, az utcákon élet, a belső szórványok hangulata. A házak homlokzata ismerős, de a geometria, a szellős utak elrendezése ismeretlen; a lassú forgalomban minden belátható. Leginkább az illatok tévesztenek meg, gyerekkorom ködbe vesző ősrég padjainak illata csap meg, amikor belépek az Ótemplomba, bár kizártnak tartom, hogy azokat a padokat is erdélyi fából ácsolták volna. A fát egészen Máramarostól úsztatták le Szarvasig, nem a cél, hanem a kedvezőbb feltételek miatt. Egyszerűbben olcsóbb volt onnan az egyébként jobb minőségű fát venni, mint a közeli Szolnokról. A megmaradt anyagot aztán Tessedik eladta, így az üzlet kvázi megtérült. Erre dédnagyapám azt mondta volna elégedetten: ögyes.

A Mini Magyarország makettjei között apró méretű, elektromos vonatok kanyarognak; gyerekzsivaj. Eltévédtt Gulliverként bolyongok a híres épületek kicsinyített másolatai között. A délután kellemesebb, mintha valamivel hűvösebb lenne. Lassan lesétálok a folyópartra, a víz látványa általában megnyugtat, valahonnan zene üvölt, a holtág másik partján egy férfi nyújtózkodik a nyaralóhoz tartozó móló végében – lehetnék én is, ha ilyen barnára lennék sülvé.

A forróságban két tikkadt bölény bújik meg a méretükhöz képest apró, feketére korhadtt menedékben. Lassan kérődznék, a bőrükön olykor remegés fut át. Fogom a gyerek kezét, és bízom benne, hogy nem érzi az állatok szeméből sugárzó lemondást és a visszafojtott, megbabolázott ösztön kihunytt morzsáit. Odébb, két karámmal arrébb a vaddisznók visítanak etetésre várva, ők azért mégis csak egy vidámabb társaság.

Képtelenség a napon hosszabb időt eltölteni. Ezért is örülök a másnapi kirándulásnak, ahol az árnyas fák között sétálhatunk. A Ruzicskay György emlékházban nézegetem a képeket, körülöttem az áldott gyerekzsivaj. A nagyon erős modern akvarellek között, a késői korszak „bioművészete” némileg más megvilágításba helyezi az életművet. Az üres rajzlapra ragasztott falevelek mellett jelzesszerű festékfoltok, az öregkor rezignált bölcsessége helyett mély távlat az evilági dolgoktól. Lehet, hogy neki volt igaz.

A sors furcsa ironiája, hogy egy szlovák többségű városban áll a trianoni emlékmű, ami ugye a soknyelvű, sok kultúrájú Osztrák-Magyar Monarchia profán apoteózisa. A Kőrös holtág kidőlt fáin napozó teknősök páncélján megcsillan a napfény, miközben fel alá hajózunk. A kapitány jópofa sztorikkal szórakoztatja a hallgatóságot. A történetek-

ben keveredik a nyilvánvaló tévedés és a történelmi tény. A holtág partján is ez a kettősség: a szabadtéri színpad egyfelől, a gazdátlanul kallódó, lepusztult Bolza Kastély másfelől, kultúrák találkozása és szétválása. Olykor a minőség és az értékelvűség sem nyilvánvaló. A hit nem minősít, de befolyásol. Máshogy látsz dolgokat. Tessedik iskolája pár év múlva bezár, már akkor is súlyosan forráshiányos volt az oktatás.

Az utolsó éjjelen hallgatom a tücskök, kabócák ciripelését, már amennyi maradt még belőlük. A forróságban mindenki tikkadt, ráült a sirokkó az alföldre, gondolom Ady után szabadon. Szokatlanul csendes az éjszaka, a holt Kőrös feketén csillogó tükre felett denevérek cikáznak hangtalanul; a bolygó csikorogva forog tovább, a parkban Tessedik szobra mozdulatlan; lassan benövik a fák és a bokrok; még élünk.

Veres Attila

INTERJÚ NYUGDÍJ

Nem búcsúznak – csak egy kicsit...

Bernd Grosser, németországi testvérgyülekezetünk lelkésze szeptember 25-én, vasárnap elbúcsúzott az eberni gyülekezetétől. Az istentiszteleten Deák téri egyházközségünket hatfős delegáció képviselte. A nyugdíjba vonuló kollégával Cselovszky Ferenc beszélgetett múlttól, jelenről és jövőről.

Cs.F.: Hogyan vezetett utad a lelkészi hivatáshoz?

B.G.: Már ifjúkoromban aktívan részt vettem gyülekezetünkben a Keresztény Ifjúsági Egyesület (CVJM) munkájában, és ezt nagyon élveztem. Az érettségit követően azután felébredt bennem a vágy, hogy folytassam ezt a tevékenységet a gyülekezeti- és ifjúsági élet területén. Így döntöttem végül a teológiai tanulmányok és a lelkészi szolgálat mellett.

Az eberni gyülekezet előtt mely településeken voltál lelkész, és hogyan emlékszel vissza azokra az időkre?

Segédlelkészi éveimet egy Regensburghoz közeli településen, Schwandorfban töltöttem. Nagyon izgalmas időszak volt, mivel akkoriban igen nagy társadalmi szakítópróbát jelentett a közösség életében az épülő wackersdorfi nukleáris létesítmény kérdése (WAA Wackersdorf). Itt németországi erőművek használt fűtőelemeit

hasznosították újra. Ezt követően továbbra is hű maradtam a térséghez, és Regensburg külvárosában szolgáltam mint gyülekezeti lelkész. Emellett elláttam egyházmegyénkben az ifjúsági lelkész feladatait is. Innen a Coburg közelében található Rödentalra kerültem. Onnan jöttem azután Ebernbe.

Mi hozott éppen Ebernbe?

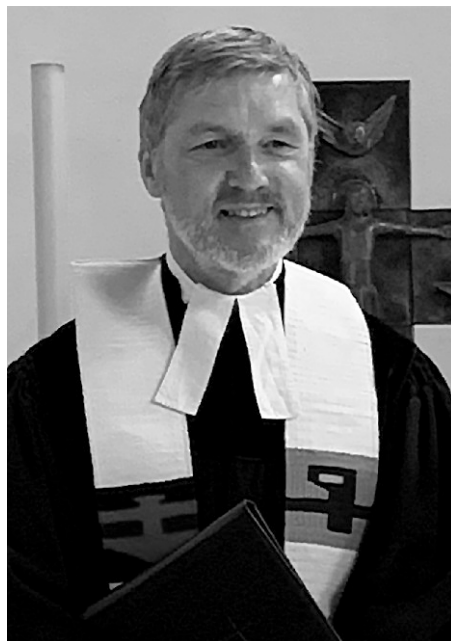
Ezt a döntést nagyon is gyakorlati megfontolások alapján a családommal összhangban hoztuk. Ebernben ugyanis –még hozzá a lelkészlak közvetlen közelében– minden iskola rendelkezésre állt, ahová gyermekeinket beirathattuk. Ráadásul az eberni gyülekezet egy jól áttekinthető, az új kezdeményezésekre nyitott közösség hírében állt.

Személyeddel és szolgálatoddal minden bizonnal meghatározó nyomokat hagysz hátra a gyülekezet arculatán. Mi marad viszont tebenned az eberni évek nyomán?

Ez a város nem csak nekem, hanem feleségemnek Heikének, és gyermekeinknek is az első itt töltött naptól fogva belopta magát a szívünkbe. Sok baráttal gazdagsítottunk az eltelt évek során. A kapcsolatok ápolása azt gondolom erőssége ennek a gyülekezetnek, ahogy ezt egyébként a Deák téren is így tapasztalom. Évekkel ez előtt vettünk is Ebernben egy családi házat, azzal a szándékkal, hogy egyszer majd itt tölthessük nyugdíjas éveinket is. Ebben a döntésben pedig nagy szerepük volt a kialakult barátságoknak, és a gyülekezeti közösségnek.

Mit jelent számodra a Deák téri gyülekezettel ápolt partnerkapcsolat?

Ez a testvérkapcsolat új horizontot tárt ki előttem. Hisz általa tapasztalatokat szerezhettem azzal kapcsolatban, mit jelent keresztyénnek lenni egy nagyvárosban, ráadásul egy olyan országban, amely a

szocializmus idején a „vasfüggöny” túloldalán volt található. Sok jó impulzusban lehetett részem. Meggazdagítottak a kialakult barátságok, a beszélgetések és a közös projektek, melyekben együtt vettünk részt. Annak is örülök, hogy a pandémia okozta kényszerszünetet nem sínylette meg a kapcsolat, hisz jelenleg is töretlenül folytatódnak a közös programok.

Melyik a legkedvesebb emléked, ami e partnerkapcsolathoz fűződik?

Ez egy elég nehéz kérdés, hiszen az elmúlt évtized telis tele volt szép élményekkel. Budapesti látogatásaim során újra meg újra részem lehetett a szívélyes vendégszeretben. Mindig örömmel töltött el, amikor azt láttam, hogy közös ifjúsági táborainkban egymásra találunk a fiatalok, és barátságok szövődnek közöttük. Élvezem, amikor a nyelvi nehézségek ellenére együtt ünnepelehetünk az istentiszteleteken, s hogy közösen állhatunk oda Istenünk és a mi Üdvözítőnk,

Jézus Krisztus elé. Szép emlék a bonyhádi bajor-magyar testvérkapcsolati találkozó, csakúgy, mint amikor az erdélyi Apácán élő hittestvéreinkkel lehetünk együtt otthonukban, majd pedig nálunk, Ebernbén. Tényleg nehéz e találkozások bőségéből egyetlen egyet kiválasztani.

Milyen tervekkel tekintesz az előtted álló évekre?

Először is egy éven keresztül a „semmittevést” szeretném kipróbálni. Tizenkilenc év eberni szolgálat után meg kell teremteni egy egészséges távolságot köztem

és a gyülekezet között. Ez azért is szükséges, mert az utód tiszta lappal kell, hogy induljon, anélkül, hogy az előd zavaró tényezővé válna számára. A házuk körül is vannak még elvégzendő munkák. Ezen kívül régi hobbimnak is hódolni szeretnék: a klasszikus gitárjátékom terén várnak rám intenzív ujjgyakorlatok.

Bernd! Nem búcsúznak! Mindig szívesen látunk Budapesten! Hordozzon Isten ezután is tenyerén!

A beszélgetőtárs Cselovszky Ferenc volt.

TEMATIKA

A Konfirmáció és az elköteleződés éve

“Légy hű mindhalálig...”

Egyházunk a 2023-as esztendőt a konfirmáció évének nyilvánította. Ez egybecseng a munkaévünk tematikájával, ami a keresztyén ember hitben való növekedésének, elköteleződésének fontos kérdését járja körbe.

Szeptember első vasárnapján különleges ünnep volt Deák téri gyülekezetünkben. A konfirmációjuk jeles évfordulóját ünneplő: 80, 75, 70, 60, 50, 25 esztendőre visszatekintő testvérek Istent dicsérő gyülekezete töltötte meg templomunkat. Az ígéhirdetésben Dávid és Góliát története arra emlékeztetett minket, hogy milyen nagy a hit ereje, Istennél nincsen lehetetlen. Ő a hozzá hűséges ember segítségére siet és megőrzi élete nagy küzdelmeiben. A „góliát gondokkal” és félelmekkel meg lehet küzdeni és Isten nevében lehet győzni felettük. Az ige szavai arra emlékeztettek minket, hogy Isten hűséges volt az elmúlt évtizedekben hozzánk, és erőt adott a

megtett úton. Mennyire igaz, hogy a konfirmáció nemcsak elérendő cél egy evangélikus fiatal életében, hanem startvonal is, ahonnan visszatekintünk Isten meghívására a keresztségünkben és elköteleződünk a jövőre nézve az istenkapcsolatban megélt élet és a gyülekezet közösségében való maradásra.

A jubiláns konfirmandusok példája mutatja, hogy az egykor elmondott hitvallás komolyan vétele micsoda erőforrás lehet életünk során a nehézségekben, a szenvedésben. Mekkora megtartó erő van a hitben, imádságban megharcolt esztendők mögött! Az ünnepség utáni beszélgetésekben, találkozásokban feltárult sok színes életút mind igazolta az Isten iránti elköteleződés áldásait. Többek elmondták nekem, hogyan tartotta meg őket Isten a nehéz évtizedekben, akik 1957 viharos évében tettek hűség fogadalmat és most itt voltak hálát adni.

Gyülekezetünkben most is meghirdetjük a konfirmációi oktatást. Október első vasárnapján találkozunk először a családi istentiszteleten és utána 10 órakor a teremben azokkal a fiatalokkal, akik most szándékoznak megerősíteni szüleik, keresztszüleik fogadalmát, melyet helyettük mondtak a keresztelőnél. Várjuk mindazokat, akik folytatják őseik, nagyszüleik útját a hitben való járásban ezekben

a nehéz időkben, de azokat is, akik mások példája nyomán fordulnak evangélikus egyházunk felé.

Evangélikus egyházunk a 2023-as esztendő a konfirmáció évének nyilvánította. Ez még inkább arra biztat minket is, hogy gyülekezetünkben is fókuszáljunk a konfirmációra, keressük és hívjuk azokat a fiatalokat, akik ide kötődnek közösségünkhöz, hogy tudatosan elköteleződjenek Krisztus és egyháza mellett. Mert az elkötelezett emberekből lesz a közösség terheket hordozó, imádkozó csapata, akik továbbviszik evangélikus eleink hitét, örökségét.

Kettős öröme ad okot a konfirmáció: visszatekintve Isten hűségéről, megtartó szeretetéről győz meg minket, előre nézve reménységet ad, hogy a magukat evangélikusnak valló, Luther Márton, Sztelho Gábor, Keken András, Hafenschér Károly, T. Kovácsházi Zelma (és a sort folytathatnánk még sokáig) nyomdokain járó Isten népének van jövője a Deák téren.

■ GERŐFINÉ DR. BREBOVSZKY ÉVA

BESZÉLGETÉS

Tervez, menedzsel, kapcsolatokat épít...

Interjú Zászkaliczky Anna kommunikációs referenssel

Kedves Anna! Amikor jó két éve megkaptam tőled az első olyan e-mailt, amelyet nem az általam ismert személyes címedről, hanem egy egyházi e-mail címről küldtél akkor először meglepődtem aztán rögtön fel is csillant a szemem, amikor az üzenet legalján a neved mellett megpillantottam, hogy te lettél a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodájának kommuni-

kációs referense. Régóta jó barátok vagyunk. Sok közös élményünk van az ifjúsági és gyülekezeti munka területén is. Rákoskeresztúron többek között együtt szerkesztettük a gyülekezet közösségi oldalát, dolgoztunk együtt a gyülekezet internetes arculatának kialakításán is. Tapasztaltam, hogy otthonosan mozogsz a művészetek és a kommunikáció világában is. Ezért is

örültem annak, hogy nem csak gyülekezeti környezetben, hanem az Országos Iroda keretei között is kamatoztatod a tudásodat. Mi mindent csinál egy kommunikációs referens az Országos Irodában?

Leginkább tervez, menedzsel, információkat továbbít, összeköt és kapcsolatokat épít a kommunikáció és a klasszikusabb értelemben vett médiakommunikáció eszközeivel. A feladatom – legjobb – része, hogy ugyanannyira jelen vagyok az országos iroda életében, mint az Evangélikus Információs Szolgálatnál (EISZ), így nagyon sok értékes kollégával dolgozhatok együtt számos izgalmas és sokszor nagyon eltérő projekten, miközben folyamatosan tanulhatok is tőlük.

Már az elmúlt néhány év alatt is többek között dolgozhattam a Szélrózsa Tízek tagjaként, részt vettem több szja 1%-os kampányban, az evangélikus egyház médiakommunikációs díjainak létrehozásában, csak hogy a legnagyobbakat említsem.

„Evangélikusok vagyunk. És te?” ezzel a címen indult egy kampány az ideai népszámlálással kapcsolatosan. Miért készül az evangélikus egyház figyelemfelhívó országos kampánnyal a népszámlálásra?

Itt tartom fontosnak kiemelni, hogy az evangélikus egyház alapvetően a népszámlálásra nem célként, hanem missziós eszközként tekint. A kezdetektől úgy igyekeztünk minden kampányelemet megtervezni, hogy az ne önmagáért legyen, hanem valamilyen módon az evangélikuságról, végeredményben pedig Isten megváltó szeretetéről, az evangéliumról tanúskodjon. A népszámlálás eszköz, lehetőség a Krisztustól kapott küldetéshez, az egyház építéséhez.

Miért fontos a vallási, felekezeti hovatartozásra vonatkozó kérdés megválaszolása?

Ez egy nagyon összetett kérdés, sokakban ez az első, ami felmerül. A népszámlálás egyik eredménye lesz, hogy megmutassuk jelenlétünket a társadalomban a közvélemény és a döntéshozók számára. A népszámlálási eredmény egyfajta mutatóként jelzi az evangélikusok társadalomban betöltött szerepét, helyét, amely értékeink és szempontjaink érvényesítését segítheti országosan és a helyi közösségekben is. Emellett az egyház tagjai számára is visszajelzésként szolgálhat.

Hogyan készül a Magyarországi Evangélikus Egyház a népszámlálásra 2022-ben?

Igyekszünk minél több felületen keresztül megszólítani az embereket. A klasszikus kampányelemek – óriásplakátok, online és print hirdetések, videósorozatok, beszélgetések – mellett nagy szerepe van a gyülekezetek és intézmények személyes megszólító erejének is, ezért az elmúlt időszakban igyekeztünk ötleteket adni nekik is. Bízunk benne, hogy lesznek olyan helyi

kezdeményezések, amik szintén hatékonyan tudják közvetíteni a felhívásunkat.

Mit tudhatunk népszámlálásról? Mikor és hogyan fog zajlani?

Szeptember közepétől mindannyian megkapjuk a postaládánkba a tájékoztató levelet, amelyben egyrészt minden állampolgárt felszólítanak a népszámlálásban való részvételre, másrészt összefoglalják a gyakorlati tudnivalókat a válaszadás kapcsán. Október 1. és 16. között egyénileg lehet kitölteni az online kérdőívet, majd október 17. és november 20. között már csak azokat keresik fel személyesen a számlálóbiztosok, akik nem éltek az online válaszadás lehetőségével. Ezt követően még lesz egy néhány napos pöttyösszeírási szakasz. Az első, összefoglaló eredményeket jövő tavaszra várjuk, a részletes adatokat pedig a Központi Statisztikai Hivatal oldalán körülbelül egy év múlva kezdhethjük majd el böngészni.

Milyen feladatok hárulnak egy kommunikációs referensre a népszámlálással kapcsolatosan?

Egyfajta projektmenedzserként működöm: egyeztetek az egyházvezetéssel, folyamatosan együtt dolgozom az ügynökséggel, részt veszek a forgatásokon, igyekszem minden szükséges anyaggal ellátni a szerkesztőségi kollégákat és a gyülekezeteket, intézményeket.

Milyen nagyobb projektek vannak még előtted az év hátralévő részében?

Az utóbbi időszak két kiemelt feladata az Evangélikus Presbiterek Országos Találkozója és természetesen a népszámlálás, amire a koronavírus-járvány miatt végül két évet készülhettünk. Ez utóbbinál egy kommunikációs ügynökséggel dolgozunk együtt, velük kampánytervezésen, számos forgatáson, fotózáson, Facebook-live beszélgetésen vagyunk már túl. De lassan

elkezdünk készülni a jövő évi 1%-os kampányra, mint ahogy a 2023. évi Bornemisz- és Írónád díjak kiírásáról is nemrég határozott a sajtóbizottság.

Persze, nagyon sok ötletet nem tudtam még megvalósítani, számos feladat áll előttem a jövőben, például várat még magára az egyházi médiakommunikációs stratégia is, ami reményeim szerint azért hamarosan olyan állapotban lesz, hogy nagyobb szakmai körben is elkezdhetjük megvitatni.

Mi volt a munkához köthető legjobb élmény az elmúlt időszakban?

Egyértelműen a Szélrózsa evangélikus ifjúsági találkozó, ami nemcsak szakmailag, hanem személyesen is nagyon sokat adott. Jó volt megélni, hogy ennyi ember ugyanazért a célért dolgozik időt és energiát nem kímélve, de kifejezetten jó volt a kis médiás csapatunk is, ahol szélrózsások, az EISZ, egy profi külsős cég és önkéntesek együtt alkottuk a találkozó kommunikációs stábját. A visszajelzések alapján úgy érzem, idén sikerült ezen a területen is szintet lépnie a Szélrózsának.

Társadalmi munkában még más területen is régóta feladatot vállalsz, mesélnél az olvasóknak erről is?

Bizonyára nagyon sokan, főleg a belvárosban élők, ismerik a Fedél Nélkül utcalapot. A Menhely Alapítványhoz kötődő magazinban otthontalan művészek alkotásai – versek, prózai művek és rajzok, festmények – jelennek meg egy havonta összeülő szakmai zsűri döntése alapján. A legjobb, megjelenésre szánt írásokat szoktam nyomdába adás előtt átolvasni, ellenőrizni. Bízhatok mindenkit, hogy lehetőségei szerint vásárolja meg a lapot!

Köszönöm a beszélgetést!

Zászkaliczky Annával Kovács Áron beszélgetett.

„Alázatosan lehet csak közelíteni...”

Interjú Dr. Hubert Gabriellával az idei Szinnyei József díj átvétele után

Dr. Hubert Gabriella, gyülekezetünk presbitere, 5 és fél éven keresztül töltötte be az Evangélikus Országos Gyűjtemény igazgatói tisztét. Augusztus 20-a alkalmából Szinnyei József díjat vehetett át, amely a kiemelkedő teljesítményt nyújtó könyvtárosok elismerése. A kitüntetés kapcsán beszélgettünk evangélikus identitásról, irodalomról, kultúráról, könyvtárakról, régi magyar protestáns énekekről.

Kedves Gabi! Először is szeretettel gratulálunk! Meglepetésként ért az elismerés?

„Sors, nyiss nekem tért...” – ahogy Petőfi írja. Ha az ember teszi a dolgát, akkor egy idő után észreveszik. Amikor úgy éreztem, hogy nem megy tovább, hullámvölgyben vagyok, akkor az Úristen mindig nyitott előttem új kapukat, valódi meglepetéseket szerezve ezzel.

Téged várva Huszár Gál címerét készítettem az asztalra, hiszen tudom, hogy sokat foglalkoztál a régi magyar énekeskönyvekkel, beleértve könyvesboltunk névadójának gyűjteményét is. Miben gyökerezik a Te evangélikus elkötelezettséged?

Nagyon érdekes, hogy mindez már a hivatalos pályám vége felé kezd kirajzolódni előttem is. Nem vagyok kitarulkozó típus, de amikor a munkatársaim előtt mégis erről beszéltem, készítettem egy képes beszámolót. Magam is megdöbbentem azon, hogy tulajdonképpen gyerekkorom óta hogyan terelt egy irányba a Gondviselő.

Katolikus édesapám Páparól, református édesanyám Sarkadról, az ország két végéből származtak. A vallásos nevelés természetes volt otthon a számunkra. Katolikusnak keresztelték, elsőáldozó voltam, bémáltam.

Az apai nagyszüleim Nagydémen laktak, ahol a népi vallásosság sajátosságait

tapasztalhattam meg, ugyanakkor az édesanyám révén a protestáns-református kötelességetika határozta meg a mindennapjainkat. Nem volt szokatlan, ha ő vasalás közben zsoltárokat énekelt.

Ráadásul Rozsnyón járt középiskolába, az evangélikus „felsőkereskedelmibe”, éppen akkor, amikor Felvidék rövid időre újra Magyarországhoz tartozott. Nagyon szép és emlékezetes korszaka volt ez az életének, valószínűleg a fiatalsága miatt is. Ott német szót is lehetett tanulni, de a legfontosabb: a rozsnyói evangélikus szellem, amely mindvégig meghatározó maradt a számára. A diakonisszák fogalommá váltak nálunk.

Ezzel együtt Pápa a szocializmus időszakának tipikusan lefojtott életű kisvárosa volt, ahol nem nagyon volt

mozgástér. Csakis a múlt volt az érdekes. Maradt tehát az olvasás, a kultúra, az egykori református gimnázium könyvtára, hiszen az állami iskolába beágyazva a könyvtár megmaradt a református egyház tulajdonában.

Sokféle ökumenikus és ellentmondásos hatás is vegyült tehát az én valláshoz, hithez való viszonyomba.

Miben hozott változást, hogy Szegedre kerültél az egyetemre?

Nagy életformáló időszak kezdődött. C szakként felvettem a régi magyar irodalom és irodalomelmélet képzést. Nagyon jó csapat jött össze, ott ismertem meg Keveházi Katalint is, akivel most együtt vehettük át a Szinnyi-díjat. Akik akkor ott végeztek, mind a régi értékek iránt elkötelezett emberek maradtak, és a mai napig egymást segítő, hatékony kapcsolati hálót alkotnak.

Én akkor le is cövekeltem a régi magyar irodalomnál. Először Foktövi János váci prédikátor 1614-es, kézíratos prédikációs kötetéről írtam egy tanulmányt.

Szegeden csodálatos emberek tanítottak demokratikus szellemben, az akkori viszonyok között virágzó sziget lehetett. Keserű Bálint – egykori fasori diák – volt a tanszékvezető. Természetes volt, hogy a professzor szobájának polcairól le lehet emelni a könyveket. Itt kezdtük el a verstörténeti adatbázis építését, ami akkoriban újdonságnak számított, még a szobányi számítógépet is használhattuk erre a célra.

Ebben a munkában – az 1600-ig írt régi magyar versek közül – nekem a mintegy 500, javarészt evangélikus gyülekezeti ének jutott. Én töltöttem az adatlapokat, foglalkoztam a szövegekkel, így lett a témám a gyülekezeti ének. A szakdolgozatom még Foktöviről szólt, de az egyetem után ösztöndíjas gyakornokként a néprajz tanszéken

maradtam és ott már a gyülekezeti énekből írtam az egyetemi doktori értekezést.

Később, már család mellett hogyan jutott időd a tudományos munkádra?

A protestáns munkaetikából én azt tanultam meg, hogy első a család, második a munkahely és ha marad idő, akkor lehet kutatni; ami a számomra a hobbi is egyben.

A család Pesthez kötött. A gyerekek mellett nyilván nem tudtam már Szegedre járni, így az egyetemi élet távolodott tőlem. Ebben az időszakban ösztöndíjas voltam az MTA-n.

Ekkor adták ki hasonló kiadásban a legjelentősebb énekeskönyveket az Irodalomtudományi Intézetben. A tervek között Huszár Gál énekeskönyve is szerepelt. Váratlanul kértek meg rá, hogy írjam meg a kiadás kísérő tanulmányát. Fiatalként nagy bátorsággal álltam neki, lehetetlent szinte nem ismerve, sokszor éjszakánként dolgozva. Közben kiderült, hogy Botta István evangélikus lelkész éppen egy Huszár Gál monográfiáján dolgozik. Elbizonytalanodtam, hogy miért engem kerestek meg, ha itt van egy lelkész, aki hosszú évek óta kutat, ezzel a témával foglalkozik. Mit tudok én ehhez hozzátenni? Végül, amikor a tanulmányomat előadtam az Irodalomtudományi Intézetben, Pista bácsi is eljött a feleségével. Nagyszerű találkozás volt, ő akkor még nem ért el a könyvében az 1574-es énekeskönyvig, így az anyagába bele tudta dolgozni az eredményeimet, én pedig nem érintettem azokat az egyháztörténeti és dogmatikai kérdéseket, amelyekkel ő foglalkozott. Így egyrészt kiegészítettük, másrészt inspiráltuk is egymást. Ő és Schulek Tibor kikövetkeztették, hogy az első – akkor még elveszettnek hitt –, 1560-as Huszár Gál énekeskönyvben milyen énekek szerepelhettek. Később meglelt a könyv és döbbenetesen jól prognosztizálták a tartalmát.

A hasonmás kiadások kísérő tanulmányaiban szokatlan módon így én végül Botta Istvánnak ajánlottam a tanulmányomat.

Nemcsak Botta Istvánnal, hanem id. Fabiny Tibor professzorral is meghatározó találkozásod volt.

Ebben az időszakban igyekeztem olyan közgyűjtemény felé orientálódni, ahol régi könyvek vannak. Rövid időn belül be kellett látnom, hogy szellemiségében egyik sem igazán nekem való. Ekkor talákoztam Dr. Fabiny Tiborral, aki bátorított, hogy a könyvtárban lenne számomra hely. Akkor már ismertem azokat a faksimile német énekeskönyveket, amelyek csak a teológia könyvtárában voltak fellelhetőek. Tehát volt már pozitív kutatói tapasztalatom ott, így ez el is döntötte a kérdést. Nyitottan és szeretettel fogadtak, ami a számomra mindvégig meghatározó élménynek bizonyult. Nagyon jó találkozásaim voltak az evangélikus mentalitással, amely többféle irányra mellett nagyon befogadó közeg volt.

A teológia, mint tudomány soha nem vonzott, meg akartam maradni irodalomtörténésznek. A könyvek révén közben elvégeztem a könyvtörténész, könyvmuzeológia szakot is. A régi könyvekkel való foglalkozásnak hirtelen tág tere nyílt, a sok évtizedes lefojtottság után végre lehetett kutatni.

Szegeden Radvánszky Bélának külön kultusza volt. Ő volt a művelődéstörténész báró, akinek kéziratos terveivel egy egész munkacsoport foglalkozott. Erre én idekerülök az evangélikus könyvtárba és kiderül, hogy a Radvánszky könyvtár itt van. Szétszórva ugyan – hogy megóvják az államosítástól –, de elérhető, lehet vele dolgozni.

Csakúgy, mint a Podmaniczky-Degenfeld Könyvtár, amely a „csipkerózsika álmát” aludta, és amelyen keresztül egy másik

evangélikus család történetét ismerhettem meg, mint egy kirakós játék egyik részét. Izgalmas főúri gyűjtemény, amely szintén a miénk. Megint csoda, hogy megmenekült, megőrződött.

A 15-18. századi értékes könyveket ebből már kiemelték az elődeink, és külön gyűjteményt hoztak létre belőle. Ez az a bizonyos „RR”, azaz „régi-ritka” gyűjtemény, amely ma már mintegy 1600 kötetből áll. Maga a paradicsom. Több, mint a fele a Podmaniczky-Degenfeld könyvtárból származik. Ez is egy újabb csodálatos terepe volt a kutatásnak, megmentésnek, közzétételnek. Most méltó helyre is kerülhetett és az Üllői úti gyűjteményi olvasóteremben a nagyközönség számára is kutatható. A kollégák régen (Papp Ivánné, dr. Mányoki János) és ma is nagyon sokat tesznek azért, hogy híre legyen az evangélikus könyvtárnak, különböző fórumokon népszerűsítik és fontos események színhelye is.

Biztosan voltak nehézségek is, amelyekkel szembe kellett nézned a szakmai életpályád során. Mi volt mégis az, ami újabb erőfeszítésekre sarkallt?

Persze. Én sokáig nem láttam meg azt, hogy fekete a parketta, évtizedes a por stb. Csak az értéket láttam. Kezdve attól, hogy a könyveket pakolni, rendezni kell, katalógus cédulát kell írni, egészen odáig, hogy lehet magas szinten kutatni – minden fázis ugyanolyan fontos volt. Ez a könyvtár tanította meg nekem, hogy egy hosszú folyamat részese lehetek. Alázatosan lehet csak közelíteni, hiszen mindez azért maradt meg a számunkra, mert mindig is voltak elhivatott emberek, akiknek az evangélikus egyház védőernyője alatt lényeges volt a szellemi érték

Bármit is tárunk fel, az a szélesebb közönség számára érvényes üzenet lehet, amelyen

keresztül az evangélikus identitásunkat is be tudjuk mutatni. Ez más számára nem biztos, hogy fontos. Nekünk kell, hogy fontos legyen!

Nem túlzás tehát azt mondani, hogy az Úristen a munkádon keresztül vonzott ide hozzánk. Hogy lett a Deák tér a lelki otthonoddá?

Pontosan így van. A spirituális igény korábban is bennem volt, csak nem volt meg a terep hozzá. A katolikus környezetben, rituáléban egyre kevésbé éreztem magamat otthon. Hozzá kell tenni, hogy az előzmények sem voltak ideálisak, és közben egyre fontosabbá vált számomra a hitelesség is. A lutheri gondolkodás, a hilaritás, az evangélikus egyháztörténet és zene hozzám mindig is közelebb állt, de csak felnőtt koromban ismertem meg.

Természetes folyamat részeként kezdtem el a Deák térre járni. Úgy gondoltam, hogy mélyebben, alaposabban meg kell ismernem azt a felekezetet, amellyel foglalkozom. Hamar rájöttem, hogy bizonyos szegmenseit nagyon is jól ismerem, másokkal viszont egyáltalán nem voltam tisztában. Tanulni kezdem, énekelni – és nemcsak tanulmányozni az énekeket. Pontosán emlékszem, amikor eljutottam odáig, hogy nemcsak tudtam, hanem át is éltem, hogy az ének imádság.

A Deák tér lett a lett a zenei otthonom is. Az éneklés persze addig is a mindennapi kenyeremhez tartozott, a kettő megközelítést tulajdonképpen nem is tudom szétszálalni. Volt, amit viszont nagyon tudatosan éltem meg. A prédikációkhoz sohasem közelítek szakmai szemmel és igyekszem elvonatkoztatni a prédikátor személyétől is, hogy csak az ígé hasson, szólítson, mozgasson meg. Ez a „munka” tulajdonképpen a mai napig tart.

Hivatalosan nyugdíjba mentél, de nem úgy ismerünk, mint aki hátat fordít a feladatoknak. Vannak-e terveid, amelyeket éppen most szeretnél megvalósítani?

A lényeg, hogy az intézményesből mentem nyugdíjba, abba el is fáradtam. Azonban egyrészt nagyon sok téma van, amelyet nem fejeztem be, mint könyvtáros. Szeretném úgy átadni a stafétát, hogy a munkám folytatható legyen, hiszen én is megtapasztaltam, hogy milyen, ha valamit újra előről kell kezdeni. Szeretném befejezni az 1600-ig nyomtatott könyveink katalógusát.

Most jó esélyt kapott az integrált Evangélikus Országos Gyűjtemény (levéltár, könyvtár és múzeum) arra, hogy megújult környezetben még szélesebbre tárja ki az egyház ablakát a világra.

Nagy feladat vár az utódokra is: sajnos gyűjteményi anyagaink bérelt raktárakban vannak – remélem, felépül idővel az új, egyesített gyűjteményi raktár is.

Másrészt talán most lesz időm az elmélyültebb kutatásra is. A könyvtártörténettel kapcsolatban, vagy az énekmegújító bizottság munkájában továbbra is számítanak rám. Az igazi dédelgetett tervem azonban az, hogy a 17. századi dunántúli evangélikusok irodalmi működésével foglalkozzak.

A mi földi jutalmunk, hogy amivel elkezdünk dolgozni az egy idő után a világ elé tárható, előbb-utóbb megtalálja a fogadó közegét, és a személyes kapcsolatokban, de a gyülekezeti hálóban is megjelenik az eredménye. Rángatja az ember a zablát, foglalkozik ezzel-azzal, de így visszanézve talán már azt mondhatom, hogy engem az Isten is ide és erre szánt.

A beszélgetőtárs Smidéliusz Gábor volt.

„Fogadjunk örökbe egy apácai kelyhet!”

Június 11-én, szombaton rég várt ünnepi esemény köszöntött apácai testvérgyülekezetünkre. A hosszú éveken át tartó felújítási munkálatok elkészültével végre megtörténhetett a templom és a parókia épületének újraszentelése. A két napon át tartó ünnepi eseményeken Deák téri gyülekezetünk is képviseltette magát. Az istentiszteleten Kondor Péter püspök hirdette Isten ígését. A puhatolózó kérdésre, hogy milyen ajándéknak örülnének apácai testvéreink, amivel mi, Deák tériek tudnánk segíteni közösségük életét, megosztották velünk azt a pandémia idején megszületett elhatározást, miszerint a jövőben lehetővé tennék a külön kis kelyhekkal történő úrvacsoravételt.

Körüljárva e kérdést, kiderült, hogy ilyen kelyheket ma már nem csak finn- és németországi forrásokból, hanem magyarországi műhelyből is be lehet szerezni. Így történt, hogy az istentiszteletet követő ünnepi közgyűlésen Smidéliusz Gábor igazgatólelkész, a Deák Téri Egyházközség nevében átnyújtotta egy később tovább gyarapítható készlet első nyolc darabját.

Gyülekezetünkben a nyári istentiszteleteken meghirdettük a gyűjtést további kelyhek vásárlása céljából. A templomunk udvar felőli ajtajánál álló perselyben fogadtuk az e célra szánt adományokat. Az adakozásból szeptember közepéig mintegy százötvenezer forint gyűlt össze. Hálásan köszönjük az eddigi felajánlásokat!

Egy kehely ára júniusban hétezer forint volt. További rendelés esetén számolni kell a legyártáshoz szükséges átfutási idővel. A megvásárolt kelyheket a december elején esedékes látogatás alkalmával adnák át az Apácára utazó Deák téri fiatalok. A gyűjtés tehát összels is folytatódik.

Az adakozás két módját ajánljuk. A támogatás továbbra is elhelyezhető a fentebb említett, felirattal ellátott templomi perselyben. Másrészt az ügy banki úton is támogatható, a gyülekezet számlaszámára utalt összeggel (Pesti Evangélikus Egyház Deák Téri Egyházközség 11707024-20104508). Ez esetben kérjük a közlemény rovatban feltüntetni: „apácai kelyhekre”.

Ez úton is köszönünk minden segítséget!

■ CSELOVSZKY FERENC

Gyülekezeti munkaprogram

Mottó: „Kötélékben”

„Hozzáköötött engemet szent reményem minden szála...” (EÉK 369,3)

A programterv előzetes jellegű, egyes részletekben előfordulhat változás!

Az esetleges változásokról részletek a gyülekezet www.deakter.hu oldalán olvashatók.

Állandó gyülekezeti alkalmak

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Kedd	10 órától	Kézimunka kör
	11 órától	Bibliaóra
	17 órától októbertől	Imakör
	19.30-tól	Lutheránia próba
Csütörtök	7.30-tól októbertől	Prima – liturgikus áhítat
	10 órától	Nyugdíjas klub
	18 órától	Bibliakör
Péntek	18 órától	Tini ifi
	19.30-tól	Lutheránia próba
Vasárnap	9 órától	Istentisztelet úrvacsorával
	10 órától októbertől	Konfirmációi előkészítő
	10.30-tól	Imakör
	11 órától	Istentisztelet, úrvacsora
	11 órától	Gyermekbibliakör (kivéve a hónap első vasárnapján)

A gyülekezeti hittanórák időpontjáról lapzártakor még nem született végleges döntés. Ezekről a lelkési hivatalban, telefonon lehet felvilágosítást kérni.

Hétközi ünnepi istentiszteletek

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Október 8. szombat	9 óra	Országos evangélizáció
Október 31. hétfő	9, 11 és 18 óra	Istentiszteletek a reformáció emléknapján

Bibliáorai és bibliaköri tematika: Olvassuk együtt Márk evangéliumát!

NAP	ALKALOM
Szeptember 13 – 15.	Jézus méltóságcíme: Jézus Krisztus (Mk 1,1-8)
Szeptember 20 – 22.	Messiási titok: „Nem engedte megszólalni az ördögöket” (Mk 1,32-39)
Szeptember 27 – 29.	Messiási titok: „Vigyázz, senkinek ne mondj semmit!” (Mk 1,40-45)
Október 4 – 6.	Messiási titok: „Ő azonban szigorúan rájuk parancsolt, hogy ne fedjék fel, kicsoda ő.” (Mk 3,7-12)
Október 11 – 13.	Messiási titok: „Miért féltetek ennyire?” (Mk 4,35-41)
Október 18 – 20.	Messiási titok: „Ezt senki meg ne tudja” (Mk 5,35-43)
Október 25 – 27.	Jézus méltóságcíme: (Mária fia Mk 6,1-6)
November 3.	Messiási titok: „Ti is ennyire értetlenek vagytok?” (Mk 7,14-23)
November 8 – 10.	Messiási titok: „...senkinek se mondják el” (Mk 7,31-3)
November 15 – 17.	Messiási titok: „Még mindig nem értitek?” (Mk 8,11-21)
November 22 – 24.	Jézus méltóságcíme: próféta (Mk 8,27-30)
November 29 – Dec. 1.	Ádvent - a csoda Róm (11,33 - 36)
December 6 – 8.	Ádvent - a közösség (Zsolt 133)
December 13 – 15.	Ádvent - a tiszta szó (Mt 5,37)
December 20 – 22.	Ádvent - és akik kimaradtak (Lk 2,8-11)

Magányosok bibliáorája (helyszín: gyülekezeti nagyterem)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Szeptember 26.	17 óra	Sárfalvi Ilona útibeszámolója hétfő
Október 31.	17 óra	Gerőfiné dr. Brebovszky Éva a reformációról hétfő
November 28.	17 óra	Vendég: Gáncs Péter ny. püspök hétfő
December 26.	17 óra	Év végi beszélgetés egy gyülekezeti lelkésszel hétfő

Zenei alkalmak a Deák téri templomban

Októbertől minden csütörtökön reggel 7.30-kor a templomban „Príma” liturgikus áhítatra várjuk az érdeklődőket.

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Szeptember 18. vasárnap	11 óra	Kantátás istentisztelet – J.S. Bach: Es ist nichts Gesundes an meinem Leibe (BWV 25)
Szeptember 18. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat in memoriam Trajtler Gábor közreműködik: Hans Christian Hein (Dánia), Ladislav Moravetz (Csehország), Günter Seidel (Németország) Finta Gergely (Magyarország) Az ECPCM nemzetközi konferencia keretében
Szeptember 21. szerda	19 óra	Az Ars Sacra Fesztivál keretében Fassang László orgonál
Szeptember 25. vasárnap	18 óra	Zenés áhítat: Pálúr János – orgona és az Albinoni Kamarazenekar
Október 16. vasárnap	11 óra	Kantátás istentisztelet – J.S. Bach: Wer weiß, wie nahe mir mein Ende? (BWV 27)
Október 30. vasárnap	11 óra	Kantátás istentisztelet – J.S. Bach: Die Himmel erzählen die Ehre Gottes (BWV 76)
Október 30. vasárnap	18 óra	Zenés áhítat – egyeztetés alatt
November 27. vasárnap	11 óra	Kantátás istentisztelet – J.S. Bach: Es ist ein trotzig und verzagt Ding (BWV 176)
November 27. vasárnap	18 óra	Zenés áhítat: Teleki Miklós – orgona és Béres Tímea - szoprán

Baba-mama kör kéthetente pénteken

NAP	ALKALOM
Október 14.	Elköteleződés és gyermeknevelés
Október 28.	Testvérkapcsolatok pszichológiája
November 11.	Elköteleződés és gyülekezeti élet
November 25.	Egészségmegőrzés – Dr. Frenyó Magdolna orvos
December 9.	Adventi készülődés

Nyugdíjas klub csütörtöki programjai (10 órától a klubhelyiségben)

NAP	ALKALOM
Szeptember 8.	Vendégünk Smidéliusz Gábor
Szeptember 15.	Jeremiás könyve 1.
Szeptember 22.	Az EVT 11. nagygyűlése
Szeptember 29.	Gerőfi Éva vetít
Október 6.	Emlékezés Túrmezei Erzsébetre / Kardhordó Gabriella
Október 13.	Jeremiás könyve 2.
Október 20.	Bence Ágnes vetít
Október 27.	A reformáció tanítványa: Zinzendorf
November 3.	Látomások a Jelenések könyvében 1.
November 10.	Jeremiás könyve 3.
November 17.	Sárfalvi Ilona vetít Norvégiáról
November 24.	Mit tudunk Jézus tanítványairól?
December 1.	Látomások a Jelenések könyvében 2.
December 8.	Jeremiás könyve 4.
December 15.	Sárfalvi Ilona vetít Portugáliáról
December 22.	Karácsonyi együttlét

Presbiteri alkalmak

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Szeptember 10. szombat		Presbiteri csendesnap Csákváron
Október 10. hétfő	18 óra	Presbi-tér – presbiterek sétája a közösségünknek otthont adó térben (a Lutheránia „házatája”)
November 14. hétfő	18 óra	Presbiteri ülés (helyszín: gyülekezeti nagyterem)
December 12. hétfő	18 óra	Presbi-tér – presbiterek sétája a közösségünknek otthont adó térben (Püspöki Hivatal a Puskin utcában)

Csendes hétvégék

IDŐPONT	HELYSÍN	ALKALOM
Szeptember 16-18.	Csákvár	„Csákvár 30” Ifjúsági- és családos csendeshétvége
November 18-20.	Balatonszárszó	Gyülekezeti csendes-hétvége

Vasárnapi gyermek-bibliakör alkalmai

NAP	ALKALOM
Szeptember 11.	Isten szavára benépesül a világ - Teremtéstörténet
Szeptember 18.	Lehetetlennek tűnő növekedés - Izsák születése
Szeptember 25.	Csalóból Isten harcosa - Jákobból Izrael lesz
Október 9.	Mózeskosártól a Sínai-hegyig - Mózes és a növekedés, buktatók és sikerek
Október 16.	Az apró felnőtt a feladathoz - Sámuel elhívása
Október 23.	A kevesebb lehet több - Gedeon 300 katonával győzi le Midján seregét
Október 30.	Az Istenbe bízó hit legyőzi a félelmet - Dániel az oroszlánok vermében
November 13.	„Növeld a hitünket!”- Mustármagnyi hit - Tanítványok kérése Lk 17,5-6
November 20.	Kicsiből nagy lesz - Zákus története
November 27.	„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége” Messiásprófécia Ézs 9.
December 11.	„Neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem” – Keresztelő János
December 18.	Növekvő Isteni szeretet - Angyali üdvözet – Mária

(A gyerekek a 11 órai istentiszteleten a templomból a kezdő oltári szolgálat végén indulnak a foglalkozásra.)

Gyermek- és családi alkalmak

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Szeptember 4. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Isten kertjében (tanévkezdő alkalom) Mindannyian értékesek vagyunk (Jer 1, 1-5)
Október 2. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Jó tanácsok a gondozáshoz (reformáció hava) Isten ajándéka a Szentírás, amely minket is segít a növekedésben (2Tim 3, 14-17)
November 6. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Lombhullás, metszés, teletetés (örök élet reménysége) Isten még az elmúlásból is új életet hoz elő (Rm 14, 8b)
November 18-20. péntektől vasárnapig		Balatonszárszó – családos csendes-hétféje
November 26. szombat	15 óra	Ádventi barkácsolás
December 4. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: „S ím bimbó nyílt hegyén...” (karácsony hava) Jézus megjelent, hogy új kezdetet és reményt hozzon (Ézs 11, 1-2)

Nikodémusok köre (beszélgetések a Bibliáról és önmagunkról)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Szeptember 26.	19 óra	A sorozat programja a résztvevőkkel történő megbeszélés szerint kerül kialakításra.
hétfő		
Október 24.	19 óra	
hétfő		
November 28.	19 óra	
hétfő		
December 19.	19 óra	
hétfő		

Senior kör

NAP	IDŐPONT	TEMATIKA
Szeptember 29.	18.30	Aktuális kérdéseink: Elkötelezve a gyülekezeti éneklés mellett - Elkötelezve a krízisben levők mellett - Elkötelezve a konfirmáció ügye mellett - Elkötelezve az ökumené iránt - Elköteleződve a kulturális értékek megőrzésében - Petőfi, az elkötelezett költő (Az alkalmak előadói és részletei szervezés alatt...)
szerda		
Október 27.	18.30	
szerda		
November 24.	18.30	
szerda		
December 15.	18.30	
szerda		

Balatonszárszói gyülekezeti hétvége

2022. november 18-20.

Hívjuk Gyülekezetünk családait, kicsiket, nagyokat, egyedülállókat a **balatonszárszói Andorka Rudolf Evangélikus Konferencia- és Missziói Otthonba**, hogy az idei munkaév témájáról, az elköteleződés kérdéséről gondolkodjunk.

A közösség megélését a korábbi évekhez hasonlóan idén is áhítatok, a természetben tett séták, a Biblia tanulmányozása, gyermekeknek szervezett programok gazdagítják majd.

A hétvége mottója: „Elköteleződés”

Vendégünk: Kőszeghyné Raczko Zsuzsanna esperes, aki „A nők elköteleződése a lelkeszi szolgálatban – 50 éve szentelték fel az első lelkesznőt hazánkban?” címmel tart gondolatindító előadást.

Árak:

- felnőtt: 15.000 Ft
- gyerek: 8.000 Ft (14 éves korig)

Jelentkezni október 28-ig az összeg befizetésével a Lelkeszi Hivatalban lehet.

Impresszum

Őszi levél

A Pesti Evangélikus Egyház Deák téri Egyházközség
negyedévente megjelenő hírlevele
2022/2. szám

Szerkesztők:

Cselovszky Ferenc
Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
Smidéliusz Gábor

Kiadványszerkesztés:

Bodai Tamás

Nyomtatás:

Extra Média Nyomda Kft.

Kapcsolat:

Pesti Evangélikus Egyház, Deák téri Egyházközség
cím: 1052 Budapest, Deák F. tér 4.
tel.: 06 1 483 21 50
e-mail: deakter@lutheran.hu
web: www.deakter.hu

A lelkeszi hivatal nyitvatartása:

Minden hétköznap 9-től 13 óráig